

**BINNENGEKOMEN
TEAM POSTBEHANDELING EN
ARCHIVERING
D.D. 27 januari 2026
No. 2026.00371
Portefeuillehouder: Hoenderkamp
Team: Beleid Sociale Zekerheid**

Aan het college van burgemeester en wethouders van Maastricht
Postbus 1992
6201 BZ MAASTRICHT

Maastricht, 27 januari 2026

Betreft: Schriftelijke SP vragen - Werkende armen, problematische schulden, en niet-gebruik van gemeentelijke ondersteuning in Maastricht.

Geacht college,

Uit [recente](#) berichtgeving op basis van de jaarlijkse cijfers van het CBS, blijkt dat Maastricht te maken heeft met een zeer omvangrijke schuldenproblematiek en een zorgwekkend hoog aandeel huishoudens dat ondanks werk in armoede leeft. In onze stad gaat het om 5.140 huishoudens met problematische schulden (circa 7 procent), waarbij een aanzienlijk deel langdurige schulden betreft. Daarnaast gaat het om circa 800 huishoudens die ondanks dat er binnen dat huishouden gewerkt wordt, arm zijn. Maastricht scoort hiermee diep onderin de gelederen van onze provincie. Deze cijfers raken direct aan de kern van gemeentelijk bestaanszekerheidsbeleid: werkende armoede en problematische schulden zijn geen gescheiden vraagstukken, maar versterken elkaar. Wie structureel tekortkomt, bouwt sneller betalingsachterstanden op. En wie schulden heeft, verliest juist weer stabiliteit op werk, gezondheid en gezinsleven, met alle gevolgen nadien.

Wat in dezelfde berichtgeving nadrukkelijk naar voren komt, is dat gemeentelijke inkomensondersteuning en minimaregelingen in de praktijk deels blijven liggen. Inwoners weten niet altijd waar zij recht op hebben, ervaren (bureaucratische) drempels in de aanvraagprocedures, hebben geen tijd om langs loketten te gaan (omdat ze moeten werken!) of vrezen fouten en terugvorderingen, zeker sinds de Toeslagenaffaire. Dat is ten principale geen individuele tekortkoming, maar een uitvoeringsvraagstuk dat de gemeente wél kan beïnvloeden. Juist bij werkenden zien we vaak het patroon 'net te veel voor de grens voor gemeentelijke ondersteuning, net te weinig om het leven goed te kunnen bekostigen.' Als ondersteuning niet tijdig en toegankelijk wordt bereikt, nemen schulden toe en worden de problemen op termijn veel zwaarder en duurder om op te lossen.

Tegelijkertijd is zichtbaar dat andere gemeenten aantonen dat een meer proactieve aanpak verschil kan maken. In Apeldoorn is onder verantwoordelijkheid van de SP-wethouder die verantwoordelijk is voor armoedebestrijding een [aanpak](#) in gang gezet die nadrukkelijk inzet op het doorbreken van niet-gebruik van gemeentelijke regelingen, en het eerder doorpakken bij dreigende schulden: niet

afwachten tot inwoners zich melden, maar actief contact zoeken, drempels verlagen, snel schakelen naar passende hulp en mensen vasthouden wanneer de situatie complex is. De kern daarvan is uitvoeringskracht: dichtbij, proactief en gericht op vertrouwen. In Maastricht is bovendien door de raad een motie aangenomen over het bevorderen proactieve bestaanszekerheid via automatische toekenning van gemeentelijke ondersteuning, met een duidelijke informatieplicht richting de raad.

Tegen deze achtergrond heeft de SP de volgende vragen voor uw college:

1. Herkent het college de genoemde omvang uit de berichtgeving dat Maastricht circa 5.140 huishoudens met problematische schulden kent en circa 800 huishoudens die ondanks werk arm zijn, en kan het college aangeven welke meest recente cijfers het college zelf hanteert?
2. Kan het college de meest recente beschikbare cijfers verstrekken over:
 - a. het aantal huishoudens in Maastricht met problematische schulden, en;
 - b. het aantal huishoudens in Maastricht met langdurige problematische schulden (die langer dan ten minste twee jaar aanhouden),

en daarbij aangeven over welk jaar deze cijfers gaan en hoe de ontwikkeling over de afgelopen vijf jaar eruitziet?

3. Welke definitie hanteert Maastricht voor 'werkende armoede' of 'werkende armen', en op welke wijze monitort het college deze groep lokaal (bron, indicatoren en frequentie van rapportage)?
4. Heeft het college zicht op de overlap tussen werkende armoede en problematische schulden, waarmee bedoeld wordt: hoeveel huishoudens met problematische schulden behoren óók (of recent) tot de groep werkende armen? Zo ja, welke aantallen zijn bij uw college bekend? Zo nee, waarom is dit inzicht niet beschikbaar en is het college bereid dit inzicht te ontwikkelen? Zo nee, waarom niet?
5. Kan het college de raad voor de belangrijkste gemeentelijke inkomensondersteunende regelingen en minimaregelingen (waaronder in ieder geval kwijtscheldingen, individuele inkomenstoeslag, bijzondere bijstand en kind-/meedoenregelingen) per regeling de volgende informatie doen toekomen:
 - a. de geschatte omvang van de doelgroep/rechthebbenden,
 - b. het feitelijke aantal gebruikers, en
 - c. het percentage niet-gebruik,

en daarbij aangeven welke methode is gebruikt om de omvang van de doelgroepen te schatten?

6. Welke oorzaken van niet-gebruik ziet het college in Maastricht (bijvoorbeeld onbekendheid, complexiteit, schaamte/stress, digitale drempels, beperkte openingstijden, taalbarrières, angst voor terugvordering), en welke van deze oorzaken zijn met lokaal onderzoek, data of evaluaties onderbouwd?
7. Welke drie concrete drempelverlagende maatregelen voert het college in 2026 uit om niet-gebruik aantoonbaar terug te dringen, en welke meetbare doelen (bijvoorbeeld stijging bereik per regeling) verbindt het college hieraan?
8. Werkt Maastricht al met outreachende teams of een ‘eropaf’-aanpak die werkende armen en huishoudens met beginnende schulden actief benaderen in wijken en buurten (die verder rijk is dan het inmiddels bekende briefje door de bus)? Zo ja, kan het college aangeven met welke capaciteit (fte), in welke wijken, via welke partners en met welke meetbare doelstellingen dit gebeurt? Zo nee, waarom niet, gezien de signalen dat ondersteuning in de praktijk blijft liggen?
9. Kan het college aangeven hoeveel vroegsignalen (bijvoorbeeld op huurachterstand, energie, zorgpremie, water) in 2024 en 2025 zijn binnengekomen, en in welk percentage dit heeft geleid tot:
 - a. daadwerkelijk contact met het betreffende huishouden,
 - b. een intakegesprek, en/of
 - c. een lopend hulptraject?
10. Op welke wijze borgt het college dat vroegsignalering leidt tot menselijk, persoonlijk contact (en niet uitsluitend tot schriftelijke benadering), en hoe monitort het college de kwaliteit en effectiviteit van die opvolging?
11. Wat is momenteel de gemiddelde wachttijd in Maastricht van aanmelding tot het eerste gesprek binnen de schuldhulpverlening, en welke norm hanteert het college hiervoor?
12. Werkt Maastricht binnen armoede- en schuldentrajecten met één vast aanspreekpunt/regisseur per huishouden (‘één huishouden, één plan, één regie’)? Zo ja, voor welk aandeel van de dossiers geldt dit? Zo nee, is het college bereid deze aanpak te implementeren? Zo nee, welke belemmeringen ziet het college?
13. Kan het college de actuele stand van zaken schetsen van de uitvoering van de in november 2025 door de raad aangenomen motie ‘Proactieve bestaanszekerheid door automatische toekenning van gemeentelijke ondersteuning’ van de SP, en aangeven welke acties sinds aanneming zijn ondernomen, of welke maatregelen er in de steigers staan om uitvoering te geven aan die motie?

14. Beperkt de uitvoering/uitwerking van de motie zich tot de in de motie genoemde elementen (automatische toekenning van kwijtschelding gemeentelijke belastingen en de individuele inkomenstoeslag voor bijstandsgerechtigden), of onderzoekt het college tevens uitbreiding naar andere regelingen en doelgroepen, waaronder werkende armen?

Hoogachtend,

Jack van Gelooven
SP

Stephanie Blom
SP